

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

VŠEČKO UMÍRÁ...

Růžena Jenoušková.

Všecko umírá, co zrozáno, a co přišlo, všecko odehází, ještě trochu snů a extází, a vše bude tise skončeno.

Hledala jsem v hloubku života, do dna rozkoše a bolesti, v propasti, kde hoří temnota, v soumrak Bohů, v plůno neštěstí.

Viděla jsem srdce plamená, enost a zločin, chladný výpočet, horká gesta, úpadek i vzlet, i jak málo všecko znamená!

Na dně duše jako skála ční bolest náma, že tak nutno jít v sen, jenž po objetí nelázní, v tmu, z níž nevyplne lony svit.

Jit a tuší svého slunce zmar, cítit srdce touhou boudlivou, a své víry křehkost dášvou, všecko křísiti pod věčné tmy spár.

Není odpovědi v prostoru ani v nitru k tomu, o čem sním, z propasti — až k hvězdám nahoru: Jenom věčné ticho nade vším.

NAUKA DOMÁCNOSTI.

Nyní máme ve školách zavedené kursy ku vedení domácnosti. Ale tak dalece, jak se až dosud osvědčuje, není vše ještě důkladně pochopeno, a stávají ještě mnohé nedostatky. Žákný částo ze začátku bře zájem a chuť k práci této, po čase však ochabuje a konečně ztrácí zájem úplně a to bývá často příčinou, že doma nebývají podporováni matkami, ale spíše jim chuť odejmata tím, že je mnohá matka nepřipustí do kuchyně, poněvadž neschvaluje způsob novější vědy, a tož raději sama práci koná. Má-li se dočistiti úspěchu v tomto oboru, tož musejí matky svým dečram býti nápomocny a povzbuzovati je v díle, spíše než je z něj sražeti, ať třeba již to něco stojí a věci se v začátečích nepovedou, přeč z toho konečně vyplyne užitek. Ve škole dostanou jen začátek, ale prakti se pak zdokonalují a jestli jim nedají matky příležitost, tož pak je vše marné a škoda času, který tomu byl věnován.

Kdyby naše dívky měly tu prozřavost a věnovaly více pozornosti a zájmu tomuto vedlejšímu odboru, na kterém spočívá zdraví, štěstí a kolikrátě budoucnost celé rodiny, věru by se zamezilo mnoho a mnoho nesvárům, a obmezilo by se často i rozvodům, které mnohdy zavíná žena, která jest nehospodyní. Mnohou ženu zajímají mnohem více zábavy, paráda a všelike jiné titěrnosti, než-li domácnost, ta se odbude jen tak ledabylo, jšllo třeba všelijak upravěné, třeba že má za následek kolikrátě nemoc, na to se nehledí, jen když se může mnohá v hloupém přepychu vyrovnati své souseďce, třeba to domácnosti škodilo! — Jak novější poměry naznačují a jak lékařská věda dosvědčuje, jest mnoho nemocí přívoděno špatnou a nedokonalou úpravou jídel, která způsobí nezdravost a jiné nemoce, a tím trpí celá soustava lidská. Bude záhodno obrátiti zřetel ku důkladnému a pozornému upravování jídel a přijde konečně doba, že se bude hleděti a čítou na dobrou kuchyňku, zrovna tak jako ku jinému profesionálnímu umění, neboť čím dál tím více bude čítěn nátlak ku lepšímu řízení kuchyně a domácnosti vůbec.

Nauka o domácnosti, kterou nyní zavádějí téměř v každém větší městě na vyšších školách, ne jenou, že by měla býti podporována každou matkou, ale též by se měly matky zasazovati o jejich zřetelní tam, kde dosud nestávají, a též dbáti toho, aby byly odborně tyto hojně navštěvovány a byla jim věnována důkladná pozornost, neboť jest to velice důležité pro budoucnost celého národa. Co jsou nám platné stížky o špatných pokrmech (pure food), když v domácnostech následkem neznanosti se nechají škazit. Věru upohem prospěnější by bylo dívkám, kdyby věnovaly pozornost tomuto vznešenému, krásnému a velice důležitému umění, nežli pracovati ve všelijaké ne-

zdravé dílně, za pár dolarů, kde si podkopávají zdraví, kterého pak těžce postrádají, když se provdají a stanou se matkami.

Přechou každé matky by mělo býti, odevčati národu zdravé, silné syny a deery, neboť v zdravém těle, zdravý duch.

Podatelka.

Jest mě velice líto naší upřímné přítelkyně, p. Fr. Otoupaškové, že zde zakusila tolik nepřijemností. Doufám však, že jí ta nezradí od dalších návštěv Omahy a je mým přáním, aby až sem po druhé přijede, ostala mezi svými a ne chodila z jich středu. Svězd zde již nebude odbýváno zase tak hned, tož bude mezi námi dosti místa pro Vás, jen nás zase brzy navštívte a vynahradíme to, co jsme zanedbali.

Podatelka.

Pani Zemanová, Omaha, Neb. Musím zase jednou mezi Vás zaskočit. Máme pořád samé slavnosti, sotva jsme byli hotovi se Sokolským sletem, přišly zase oslavy Ak-Sar-Ben. Krásná to myšlenka, vůbec vše bylo pěkné a tuším i dosti nákladné. Bylo to poprvé, co jsem měla tu čest, to vidět, libilo se mně to velice a Omaha může být na to hrdá. Vše bylo v slavnostním hávu, vše cítilo lépe, ba i moje malíčkovst. Inu, to si můžete myslet, když člověk vychléd z oken svého bytu a vidí tu krásu a zástupy nadšeného lidu, tu musel mimovolně s nimi cítit; já říkala svým děvčátkům: to je rent, což! Ano, krásný jest ten svět, jen když jsme si ho sami neztrpčovali, já na příklad vstřebal mnoho do roka, že by z toho byly zajímavé romány a když si vše dobře rozvážím, pomyslim sobě, že svět je dobře zařízený, ale že my jsme vlastně ti, kteří existenci si sami stěžujeme, souseď soudcovi, žena muži a napopak, syn otec, deera matce atd. — Kdyby jsme si navzájem porozuměli a pracovali ruku v ruce, jak krásný byl by ten život a mohli by mítí všichni ráj na zemi. Musím se též zmínit o dopisu alečny Emilie Košťálové ze So. Omahy, který uveřejnila v Ženských Listech, měly by si přečíst dívky a vzít si ji za vzor; ačkoliv jí neznám, musím říci, že její dopis je pravdivý a poučný a je stejný s mým smýšlením. Děvčata dnešní doby jsou zakrnělá na duchu i na těle, první a poslední myšlenka jejich jest, kde je nějaký bál a kam se má jít, kdyby měly na to si vydužit, ony tam musí být a jejich rodinné poměry jsou zcela vedlejší věcí v jejich očích. Neškodí sice jednou za čas někým si zajít, neb každý člověk se musí povyrazit, mladost radost, ale jen vše s mírou užívat. Taková děvčata, když se pak provdají, neumí hospodařit a chtějí užívat dvojnásobně a nemohou-li, tak si vezmou rozvod a román jest hotový. Pak si vezme druhého a opakuje se to samé. Nešťastný takový muž, když dělá a neví na co; rovněž tak jako má manželka v děť o každém centu, tak má věřit i muž, kam žena jde a opádně a nebylo by žádného nedorozumění. Již ani ty matinky, nejsou takové, jako bývaly. V Čechách ještě jsou a kde jsou bohaté rodiny, mají deery do pensionátu a tam musí všichni práci vykonávat, šit, vařit a vůbec vše a třeba by to potom nemusela sama dělat, ale spoť to umí poručit. Žádná hospodyně není přečudná a když žena jednou za čas muže s nohám brhám překvapí, najde cestu k jeho srdci. Nemusí to býti drahé, jen když to je dobře upravené, což je hlavní věc. Proč jsou děvčata přijetá z Čech, hledaná? Protože rozumí domácnosti, které se americké dívky vyhýbají a když se pak provdají, připalují i vodu. Já znám pár lidí muž a žena, kteří mají krásného chlapečka a jsou velice šťastní, takže mají vše, co by jim mohlo život navzájem oslažit, ale neví tomu tak, ona chodila za svobodna do "šapu" a chodila v domácnosti nerozumí a následkem toho jí to doma netěší a chodí dítat dále. Od chlapeče dá-

#3.00 týdně za vychování a za týden vydá \$6, takže jí zbydou \$3. Někdy odchází společně s mužem z domova, ba někdy i společně se navrátí, muž musí čekat, až mu něco uvaří, a ona zase čeká, aby jí muž pomohl. A tu si může každý představit, jak to u nich asi vypadá. Naposled se začnou hádat. A takových obrázků najdete ještě více. V životě jest pořádek a čistota v domácnosti pro ženu důležitá věc, dobrá hospodyně může hodně ušetřit a špatná zase hodně rozházet a při tom ještě trpět hlad. Při stávající drahotě a malém výdělku, musí se dobře hospodařit. Děvčata nemají chodit do práce, kde si jen život otravný a o kousku chleba celý den za malý plat pracují. Tam se nevzdělávají a zajisté spíše otupí. Kdyby šly raději do pořádné rodiny, kde by našly pořádek a stejně by peníze vydělaly a byly při tom ještě váženými. Já mám dosti příležitosti přijít mezi chudé i bohaté, mezi Čechy i jinonárodovce, ale vždy to udělá na mně rozdílný dojem; česká žena, jakmile se provdá, přestane se strojit, oproti dřívějšímu až přepjatému strojení se a zůstává pozadu proti Američance, která se vždy, když má muž přijít domů trochu oblékne a vítá ho s úsměvem na tváři a v takovém případě, třeba by už ten stál nebyl tak skvostný, muž oči zamhouří. Majili si co říci, řeknou to jen sobě a souseďce o tom nic nevzdějí, neboť není kostička, aby nebylo kázáněka — to víme všechny a též dohře víme, že když jeden staví a druhý bouří, že se nikdy nedostaví. — Mňim to pro obě strany; jen se podívejme na šdy, kdyby muž se mělo vydělával, jeho žena přeče nejdě nikdy pracovat a při tom se dobře snaží. Proto také mohou dělat pány, neb oni počítají a pracují ruku v ruce a pak to musí jít ku předu. Prozatím koním a vim již předem, že se můj dopis nebude některým čtenářkám asi zalovovat. Zdravím čtenou podatelku a redakci jakož i vážené čtenářky i čtenáře.

Marie Burešová, So. Omaha. — Milé čtenářky, musím se Vám přiznat, že ani nevím co mně přičinilo k psaní, snad to počasí předminulého týdne, to už bylo k omzčení, celý týden přišlo a k tomu ještě zima, takže se ani do žádné práce nechtělo a ani někam pro nějakou tu novinku se nemohlo vyjít, jen sedět u kamen a pomalu topit. Už si pořádky myslím, kdy ty houby porostou, abych mohla paní Vitěnskou o tom u vědomiti a se s ní osobně seznámit, myslím, že by to bylo nejlepší, vyrazit si na ty houby společně, ale pořádek se jim nechtělo vyjít, zdá se, že i jim byla zima; doufám však, že se jich letos přeče dočkáme, neb tento týden se počasí značně změnilo a nastaly nám krásné dny. Paní Kubínová a paní Mulačová vezme se sebou, neboť ony mají všechny štěstí a přinesou plně kočky, a prázdny nepřijdou nikdy. Také se Vám věnuji, kam až zalitý můj myšlenky, barvila jsem totiž ložnici a když jsem byla hotova vzpomněla jsem si na jeden článek, v kterém jsem četla o ženském hlasovacím právu. Pomyslela jsem si, že já se toho asi nedočkám, ale že bych tu melu přestat ráda u viděla. Myslím, že jest mnoho žen, které dobře vědí pro jaké právo a prospěch by hlasovaly, neb vim, že jsou mezi námi ženy, které mají stejně dobré, ne-li lepší náhledy než muži, ale jsou také ženy, které nesnájí nic jiného, než to, o čem se dočetly v některé knize a právě ty, jak se zia se nejvíce o toto právo zajímají. Takové ani nevědí, pro jaké dobro by pracovaly, ony jen chtějí býti na stejném stupni svého muže, ne-li výše, aby si mohly na muže lépe dupnout, aby hlasoval co ony chtějí a jestliže by neuposlechl, pakby následovala nevěle v manželství a po případě rozvod. Dám Vám malý příklad, můj muž, pokud ještě byl a moji dva synové, před každou volbou, až jí byla jakakotiv, chodili do sehnát, aby věděli, komu mají svůj hlas při volbě odovzdat, (totiž který by byl lepší), ale vždy, když se doma sešli, byl každý z nich jiného náhledu a konec byl, že se vždy v hádece rozebářvali a zrovna tak by to bylo i s tím hlasovacím právem žen. Myslim, že my ženy

máme až moc velké právo, neboť jsou nám svěřeny dítky a kolik mužů by s takovou přívětivostí vydrželo tolik noč sebecobobování k vůli svým dítkám. Matka koná vše v domácnosti, že jest to její právo, její povinnost, dítky řádně vychovávat. A to jest také naše největší zásluha a zároveň právo, kde my stojíme na stejném stupni, ba výše nežli muži. Ponechme jim jejich hlasovací právo a my si podržíme výchovu našich dítěk a starost o domácnost, což jest rozhodně mnohem více, než právo hlasovací. Žena a matka, která své dítky řádně vychovala a s nimi dost zakusila, ta může mluvit o právech, ale ta, která nic nezkusila a dítěk nevychovala, ta nemůže odředi rady a pokyny zkušeným matkám, které často mnoho sil musely vyroniti k vůli dítkám, nečeťajce nějaké odplaty. Milé čtenářky, odpusťte mému upřímnému dopisu, ale píšu ze zkušenosti a také ráda zkušené dopisy čítám. S pozdravem na všechny čtenářky tohoto listu.

Rozalce Průchová, Newport, Mich. Čtené čtenářky a dopisovatelky, nejlíbe přijmete ode mne srdcejší pozdrav. Dnes Vám sděluji smutnou zprávu, že moje drahá sestra Barbara Kastlová, po dlouhé a trapné nemoci dne 5. října zemřela. Dne 9. t. m. jsme jí pohřbivali na hřbitově New Bostonském, kdež odpovídá vedle jejího manžela, který jí o pět roků předěšel tam, odkud není žádného návratu. Barbara Kastlová se narodila v Javornici, okres Vodňanský, dne 6. ledna roku 1846; do země svobody přijela 26. října 1871 a měli jsme původně namýšleno do Chicago k našim přátelům. Když jsme ale v Baltimore vystoupili z lodě, tak nám každý radil, abychom do Chicago nejednali, že je tam zle a že se lidé odhodnou kvalitem stěhují, že nemají kde zůstat. Můj manžel měl netrouso jeho sestřičce Marie Peškovej, tak jsme jeli do Detroit, Mich., a myslili jsme, že tam zůstaneme jenom do příštího jara a pak že pojedeme do Chicago, ale zatím naši přátelé se hned po chieagském ohni odstěhovali na farmu do Wisconsinu, kde až do dnes bydlí. Všem se dobře dařilo a často si s nimi dopisujeme. My jsme zůstali v Detroit, kde jsme z počátku museli zápasit o skvův chleba, jako snad všichni vystěhovalci, kteří neznají řeč a nemají majetek. Milé čtenářky, kdybych měla dnes všechno podrobně napsati, nepojmala by to ani velická kniha. Moje sestra zdržela se v Detroit jenom krátký čas a myslím, že v roce 1874 asi v měsíci dubnu se odstěhovala s mužem na farmu do New Bostonu, Mich. — Její manžel toužil po samostatnosti, na farmě se jim dobře dařilo a následkem jejich šetrnosti a příčinnosti, domohli se slušného majetku. Krátce po smrti jejího manžela, odezdala celě hospodářství do rukou deery, neboť její nemoc jí nedovolovala na všecko dohlížet; trpěla srdeční vadou, která jí i zahubila. Její stráž o plakávali dvě zlárné deery a deset vteků a dvě pravoušátka. — Zemřela byla od svých přátel a známých vždy upřímně milována. Hrdě jí země lehká.

ÚČASTENSTVÍ ŽEN V SPOLEČENSKÉM POKROKU INDIE.
Basanta Koomar Roy. — Přelotila Marie Janová.
(Pokračování.)

Narod záda za vychování.
Průměrně ze 141 žen indických sotva jedna umí číst a psát. Tento stav nezdělanosti zanechává ženu na velmi nízkém stavu její činnosti. Vychovatelé národa pokládají ženu za nejdůležitější oitelku každého národa. Je matkou; tvoří povahu dorůstající generace; jest manželkou; rodina je pod jejím dozorem. Proto výchova a všeobecné vzdělání žen jsou nutněji než vychování mužů. — Pro výchovu žen byla naznačena mnoha různých cest a vlastenečtí muži i ženy Indické činí vše možné, aby rozšířili vzdělání u žen a tak zvýšili jejich úroveň a tím i úroveň mužů.

Pani Sarojini Naidu, jedna z žen, které jsou vůdkyněmi v ideovém hnutí Indie, pronavřela na posledním sociální konferenci v Kalkutě mezi jiným tato pozoruhodná slova:

"Odváží se muž olupovati druhého o právo, od práva narození až do odnímání čistého vzduchu, v kterém žije? Jak tedy smí se muž odvážiti zkracovati lidskou bytost v dědičtvi, jež jí od nepaměti udělel, v dědičtvi svobody a života? Ano, toho se odvážili muži v případě indické ženy. To jest příčina, pro niž muži Indičtí stali se tím, čím jsou; popěvadž jejich otcové omezovali jejich matky v jejich zděděných právech od nepaměti olupili vás, kteří jste jejich synové o vaše oprávněné dědičtvi. A proto vyzývám vás, abyste svým ženám navrátili jejich práva, neboť vy a ne ony jste nyní budovatelé národa. Bez nás všechny vaše konference a porady vyzní na prázdno. Vychovávejte své ženy a národ bude prosperovati, neboť jest to stará pravda, která platí dosud a bude platiti do skonání světa, že ruka, která kolébá kolébku, jest ruka, která ovládá svět."

Její výsost Maharani z Baroda nadchla své indické sestry na konferenci žen v Kalkutě následujícími slovy: "Tvoříme mínění a názory svých dětí, můžeme je nadchouti k lásce a pyše nad našimi dějinami a můžeme u nich vzbuditi lásku k naší moderní literatuře. Ženskost a mužnost Indie jest prací našich rukou. Nechte nás, matky starati se o obě, muže i ženy, aby z toho prospěch vzešel vlasti."

I potulný pěvec indický začal tluhy svých zpěvů. Zpívala druždy písne náboženské nabádaje v nich národ, aby byl hodný a trpělivý a vzpomínal minulosti. Avšak když byl i on zachvácen vítězným nacionalismem, zanechal smutných písní a zpívá písne vlastenecké, plné ohně a plné síly. Rozněcuje v mužích vlastenecký cit, přivolává jim lepší budoucnost a především volá na ženy, aby se prohlubily ze svého spánku. Zde jest příklad takové indické písne:

Vstaňte ze sna, deery vlasti, ze spánku se svého vzbudte! Bez vás přece nemůže se matka vlast zvednouti z hrobu. Zemaní se reká staňte, drabě vlastní reky rozďte! Díky vaší hostejnosti Indii se vzbudit nelze, spánkem tvrdým spáti musí... Vvstaňte se z poroby své, a vlast drabou ze sna vzbudte!

Po hoku indického národního kongresu, který se schází každým rokem o vánočních svátcích, a pojednává o politických reformách, stojí sociální konference, shromáždění to tisíců vzdělaných mužů a žen, kteří pracují o sociálních reformách. Tato agitace šířena jest po celý rok novinami, magazíny a veřejnými přednáškami. Současné schází se "Konference žen", která pracuje o plnění na povznesení duševní úrovně žen. Následkem této snahy rozšířila se organizace žen po celě Indii. Ženy, které reprezentují tuto organizaci, žádají za práva žen neméně důrazně než činí jejich evropské a americké sestry. Feministické hnutí získává půdu v ústě a jeho postup v Indii jest neuvěřitelný.

Ženské kluby.
Mahila Samiti (ženské sdružení) v Kalkutě má za údel, mimo jiné věcí, spojití všechny ženy indické — ať náležejí ku kterékoli kaste, vysoké nebo nízké, bohaté nebo chudé pro povznesení rodne země. Bharat Stri Mahamandal (Všeindický ženský svaz) stará se o výchovu žen všech tříd. Vydává učitelky a posílá je do rodin, kde vdané ženy nemohou choditi za vzděláním.

Indické ženy vymohly, že po celě zemi sřizeno jest sta divěch škol. Na denánu pořádku jest otevření nového ženského klubu v některém městě. Ženské kluby scházejí se, předpřecejí pro své členky čtení a magazíny a ve scházích některá žena, která umí čísti, předčítá poslední novinky a články a pak se rozmlouvá a přerušena. V Madras není jediného důležitějšího místa, kde by nebylo ženského sdružení. V Bombay je jich mnoho. V Bengalsku rostou jako houby po dešti.

Indická žena vstoupila již i do posvátných stránek žurnalistiky. V zemi vychází mnoho magazínů, které jsou čteny ženami i v anglickém jazyku i v různých domáckích nářečích. "Indian Ladies' Journal", účtěný v anglickém jazyku, jest daleko nejlepší ženským listem v Indii. "Bharati" jest vydáván p. Swadna Kumari Ghosal, "Sha Pravat" sl. Kumadini Mittra. — Jsou i jiné listy ku p. Bamabadhini Patrika, "Paricharika" "Antopper", "Bharat Mahila" atd., vydávané indickými ženami a každý z nich byl by uznán za cenný kus periodické literatury ve všech zemích světa. (Dokončení příště.)

Jelikož panuje krásné a příznivé počasí, že roste dostatečně hub tak zvaných Václavků, tož zde podáváme několik vhodných návodů ku upravení hub. Též by si měla každá hospodynka ususiti hojnost petrželových, celerových a porových kořínků, aby měla do polévek a omáček na zimu.

Jak se mají houby sušit.
Jest záhodno vždy dbáti toho, aby mezi nimi nebyly některé červivé; houby se nejprve vyperou a osuší, pak se kořínky odříznou, pokrojí se na listky a rozdělají se tence buď na papír neb na prkénko aneb se k tomu účelu může s prospěchem použiti drátěného sýtka z oken nebo dveří. Umístí se kde může slunce a vzduch a často se obraeí; když jsou náležitě prosehly, mohou se ještě ve vlažné troubě neb na plotně dosušiti. — Pak se dají do pytlíku ze řídkého plátna a pověsí se, kde k nim vzduch má přístup.

Naložené houby.
Vyber samé malinké houby, kořínky ulom, hlavíčky vyper a dej do hrnku se solí, octem a celym pepřem vařit, pak je odstav a nech je do druhého dne. Druhý den vyndej houby lžičkou do sklenice na ovoce, svař opět dobrý čerstvý ocet se solí, bobkovým listím a pepřem, nalij ho na houby a dobře uzavři.

Polévka z hub a telecích brzlíček.
Rozkrájej mladé houby na tenké listky a nech je se zelenou, drobně usekanou petrželkou a trochem pepře na másle dusit, až vyzmahnou, potom přidej k nim lžici mouky a nech je ještě trocha dusit. Uvař na polo dva telecí brzlíčky, očisti je od šumu, rozsekej je na drobná a nech je též s jednou drobně usekanou cibulí na másle dusit. Za chvíli je dej s těmi houbami do hrnku, nalij na ně hovězí procezené polévky a nech to ještě půl hodiny vařit, pak rozmiechej v hrnečku tři žloutky s trochu vlažné polévky, zakloktej tím všechnu ostatní polévku a dej jí hned na stůl.

Mičaná vejce s houbami.
Rozkrájej drobně houby, rozsekej na drobné zelenou petržel a dej jí s houbami na máslo do rendlíku, přidej trochu kmínu, štipec pepře a soli a nech to da míkka dusit. Rozkloktej v hrnku několik vajec, osol i vlij je do rendlíku na kousek rozpuštěného másla i míchej jimi až zhoustnou. Dej je pak rychle na teplou mísku a urovnej okolo nich dušené houby, aneb dej hub do prostřed a okolek udělej z míchaných vajec.

Kdo chce mít ještě více zrovna s houbami sněhání.

Nakládány celer.
Očisti a oloupej pěkně celerové řepky, dej je do slané vody vařit až jsou měkké, ale ne příliš. Když tyto vychladnou rozkrájej je na listky as na stěblo tloučky, upravuj je do ovocných sklenic svař dobrý ocet a je-li třeba, toly ještě trochu osol, a vařící vlij na celer v láhvích připravený a dobře tyto uzavři; takto vydrží dlouho a je velice chutný k masu.

"Jedna paní ze sousedství," píše p. John Zimovčan z Duquenne, Pa., "stonala po dva roky a na konec dopravena byla do nemocnice v McKeesport, ale marně. Manželka moje jí poradila, by zkusila Holobok, což ona udělala. V krátké době byla již lépe. Vyšla pouze tři lbatve a teď je sdrava a tak vděčna za to, co pro ni lek ten udělal."

Neptejte se po Holoboku v lékárně. Není tam k dostání, neboť posílán lidem přímo z laboratorie od majitelů Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19-25 So. Huron Ave., Chicago, Ill. Adve.